

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 352/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2To/5/2020 a jeho uzneseníu z 11. januára 2022 a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 2TdoV/13/2022 a uzneseníu z 30. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2To/5/2020 (ďalej len „napadnuté odvolacie konanie“) a jeho uznesením z 11. januára 2022 (ďalej len „napadnuté odvolacie uznesenie“), ako aj vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2TdoV/13/2022 (ďalej len „napadnuté dovolacie konanie“) a jeho uznesením z 30. novembra 2023 (ďalej len „napadnuté dovolacie uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu finančné zadosťučinenie 100 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. BB-3T/13/2019 z 10. marca 2020 (ďalej len „rozsudok Špecializovaného trestného súdu“) uznal sťažovateľa vinným z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa

§ 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, peňažný trest 3 000 eur a taktiež trest zákazu činnosti, a to výkonu zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie orgánu verejnej moci na dobu 8 rokov. Špecializovaný trestný súd zároveň podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sťažovateľa oslobodil spod obžaloby z 22. mája 2019.

3. Napadnutým odvolacím uznesením boli odvolania podané sťažovateľom a príslušným prokurátorom zamietnuté podľa § 319 Trestného poriadku a odvolanie matky sťažovateľa bolo zamietnuté podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku.

4. Napadnutým dovolacím uznesením bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že napadnuté uznesenia sú nedostatočne odôvodnené a svojvoľné, keď najvyšší súd opakovane nereagoval na viaceré jeho zásadné námietky.

6. Konkrétne namieta, že najvyšší súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho námietkou o absencii uznesenia o začatí trestného stíhania a s jeho návrhom na vykonanie dôkazov zo 17. júna 2019. Ďalej namieta, že došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii skutkov v bode I.3 a 4 v rozsudku Špecializovaného trestného súdu. K absencii uznesenia o začatí trestného stíhania zdôrazňuje, že najskôr musí dôjsť k začatiu trestného stíhania zákonným spôsobom, až potom môže dôjsť k vzneseniu obvinenia. V jeho veci však uznesenie o začatí trestného stíhania vydané nebolo. Najvyšším súdom citované stanovisko a rozhodnutie trestnoprávneho kolégia je podľa sťažovateľa nepresvedčivé, pretože je v rozpore so zákonom. Ustanovenie § 199 ods. 3 Trestného poriadku totiž predpokladá existenciu uznesenia o vznesení obvinenia v príslušnej forme. Výklad najvyššieho súdu popiera aj zmysel § 206 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý predpokladá vydanie jedného uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Pre skutky, ktoré mal sťažovateľ spáchať po 7. máji 2015, tak neexistuje uznesenie o začatí trestného stíhania, a preto nemohlo dôjsť ani k jeho obvineniu a následnému odsúdeniu.

7. Ďalej sťažovateľ namieta, že skutky v bodoch I.1 a 2 rozsudku Špecializovaného trestného súdu mohli byť postihnuté iba disciplinárne, nemuselo sa tak pristúpiť k využitiu trestnoprávnych inštitútov, ktoré majú zo svojej podstaty predstavovať *ultima ratio* inštitúty.

8. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že v jeho veci nebola dostatočným spôsobom preukázaná jeho vina. V tomto smere argumentuje, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] bolo po jeho usvedčení zastavené trestné stíhanie. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] a svedok [REDAKOVANÉ] boli blízkymi osobami a zároveň vypovedali rozporne o podstatných skutočnostiach. Sťažovateľ tvrdí, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že 27. novembra 2015 konal vo vzťahu k svedkovi [REDAKOVANÉ] spôsobom opísaným v rozhodnutiach všeobecných súdov ani že by 10. januára 2016 konal vo vzťahu k osobe svedka [REDAKOVANÉ] takýmto spôsobom. Vo všeobecnosti chýbali dostatočné a konkrétne dôkazy na preukázanie jeho viny.

9. Vo vzťahu k dovolaciemu konaniu sťažovateľ napokon v krátkosti namieta existenciu zbytočných prietahov, a to z dôvodu, že samotné dovolacie konanie trvalo viac ako jeden rok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a listiny napadnutým odvolacím uznesením a postupom najvyššieho súdu v napadnutom odvolacom konaní a napadnutým dovolacím uznesením a postupom najvyššieho súdu v napadnutom dovolacom konaní. Sťažovateľ primárne namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutých uznesení v jeho trestnej veci, čo sa malo premietnuť do neprípustného zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu, resp. jeho práva na slobodu a bezpečnosť. Vo vzťahu k dovolaciemu konaniu namieta aj existenciu zbytočných prietahov.

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým odvolacím uznesením a postupom najvyššieho súdu v napadnutom odvolacom konaní:

12. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému odvolaciemu uzneseniu a postupu najvyššieho súdu v napadnutom odvolacom konaní dovolanie, pričom túto možnosť aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

14. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti tak nemá ústavný súd danú právomoc, a preto ju bolo ako takú potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým dovolacím uznesením a postupom najvyššieho súdu v napadnutom dovolacom konaní:

15. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

16. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

17. Ústavný súd napadnuté dovolacie uznesenie preskúmal dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti nie je dôvodná.

18. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o chýbajúcom uznesení o začatí trestného stíhania, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení (s. 12 a nasl.) poukázal na skutočnosť, že touto námietkou sťažovateľa sa podrobným spôsobom najvyšší súd zaoberal už v napadnutom odvolacom uznesení, v ktorom odkázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia sp. zn. Tpj 47/2019 z 23. septembra 2019 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2019. Sťažovateľovi dal za pravdu v tom, že uznesenie o začatí trestného stíhania zo 7. mája 2015 sa nemôže vzťahovať na skutky, ktoré nastali po jeho vydaní. Avšak s poukazom na bod IV označeného stanoviska uviedol aj to, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňa obsahové náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku a ktorému nepredchádzalo začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 až 4 Trestného poriadku, vyvoláva aj bez formálneho označenia účinky začatia trestného stíhania v zmysle § 206 ods. 2 Trestného poriadku. Nevydanie uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku tak nemusí bezvýhradne znamenať, že trestné stíhanie nezačalo. Na označené stanovisko nadviazalo rozhodnutie najvyššieho súdu č. 63 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2022, v zmysle ktorého v takejto situácii treba uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňa zákonné náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku, považovať vzhľadom na § 206 ods. 2 Trestného poriadku aj za uznesenie o začatí trestného stíhania, a to i vtedy, ak v jeho výroku nie je ustanovenie § 199 Trestného poriadku formálne uvedené. Procesnú použiteľnosť zabezpečených dôkazov

je však nutné vždy posudzovať so zreteľom na to, že k začatiu trestného stíhania došlo až okamihom vydania uznesenia o vznesení obvinenia.

19. Pri aplikácii uvedených záverov na vec sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že skutky, za ktoré bol sťažovateľ uznaný vinným, sa stali až po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania. V danej veci síce nebolo (formálne) vydané uznesenie o začatí trestného stíhania, boli však vydané uznesenia o vznesení obvinenia z 13. júla 2016 a 8. marca 2017. Pokiaľ ide o samotné dôkazy, vina sťažovateľa bola založená na obrazovo-zvukových záznamoch vyhotovených 27. novembra 2015 a 10. januára 2016 na základe príkazu príslušného sudcu, pričom z § 115 ods. 2 prvej vety Trestného poriadku vyplýva, že príkaz vydáva sudca pre prípravné konanie (už) pred začatím trestného stíhania, a teda aj tieto spochybňované dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom.

20. Ústavný súd dopĺňa, že v druhom označenom rozhodnutí publikovanom v príslušnej zbierke sa najvyšší súd venoval aj argumentácii znením § 199 Trestného poriadku. Konkrétne najvyšší súd uviedol, že kým pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania je potrebné zistiť len tie informácie a skutočnosti, ktoré umožnia opísať skutok s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo a o aký trestný čin v tomto skutku ide (§ 199 ods. 3 Trestného poriadku), pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia treba zistiť ešte navyše aj informácie a skutočnosti, ktoré poukazujú na dostatočne odôvodnený záver, že daný skutok, ktorý napĺňa znaky trestného činu, spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 a 3 Trestného poriadku). Preto aj keď formálne uznesenie o začatí trestného stíhania nebolo pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia vydané, avšak uznesenie o vznesení obvinenia spĺňa zákonné náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku, treba ho vzhľadom na § 206 ods. 2 Trestného poriadku považovať aj za uznesenie o začatí trestného stíhania (s poukazom na bod IV stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 47/2019 z 23. septembra 2019, S 33/2019). V takom prípade sa od vydania uznesenia o vznesení obvinenia (ktoré je fakticky aj uznesením o začatí trestného stíhania) posudzuje aj použiteľnosť dôkazov vykonaných v trestnom konaní, odhliadnuc od dôkazov, ktoré je možné získať z dôkazných prostriedkov aj pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (§ 119 ods. 3 Trestného poriadku).

21. Citovanú argumentáciu najvyššieho súdu sťažovateľ ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil, ale obmedzil sa na zopakovanie svojej čiastkovej námietky o zákonomnom znení § 199 Trestného poriadku a ústavný súd v podstate žiada o prehodnotenie a nahradenie skutkových a právnych záverov najvyššieho súdu vlastným názorom. Takáto právomoc však ústavnému súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neprislúcha (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 100/2017).

22. Nad rámec uvedeného je vhodné doplniť, že závery najvyššieho súdu vyjadrené v stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 47/2019 z 23. septembra 2019 už boli predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu s tým, že ich možno považovať za presvedčivé, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľné (I. ÚS 474/2023).

23. Pokiaľ sťažovateľ namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutkov, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení (str. 21 a nasl.), ústavný súd sa presvedčil, že najvyšší súd podrobným spôsobom preskúmal všetky sťažovateľom spochybňované skutky, a uzatvoril, že napĺňajú skutkové podstaty trestných činov, pod ktoré boli subsumované. Sťažovateľ pred ústavným súdom predmetné závery najvyššieho súdu týkajúce sa kvalifikácie skutkov ústavnoprávne relevantným

spôsobom nespochybnil, ale opätovne prezentoval svoju obhajobnú argumentáciu bez náležitej reakcie na závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom dovolacom uznesení.

24. Ako už bolo naznačené, úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ktorý by skutkové a práve závery všeobecných súdov nahradil vlastnými závermi, resp. závermi prezentovanými sťažovateľmi. Úlohou ústavného súdu je predovšetkým presvedčiť sa, že výklad a aplikácia zákonov všeobecnými súdmi rešpektujú hranice nastavené ústavou a relevantnými medzinárodnými zmluvami (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

25. Ak sťažovateľ namieta, že v jeho veci nebola dostatočným spôsobom preukázaná jeho vina, spochybňuje výpovede svedkov a nevysporiadanie sa s jeho návrhom na vykonanie dôkazov zo 17. júna 2019, a napokon aj to, že v niektorých skutkoch mohlo ísť len o disciplinárne previnenie, ústavný súd konštatuje, že žiadnu z týchto námietok sťažovateľ relevantným spôsobom neuplatnil pred najvyšším súdom ako súdom dovolacím, v ktorého právomoci bolo ich meritórne preskúmanie a aj prípadné zjednanie nápravy, ak by sa tieto námietky ukázali ako dôvodné. Vo vzťahu k týmto námietkam tak sťažovateľ nevyčerpal dostupné prostriedky nápravy.

26. Ústavný súd stabilne judikuje, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc, resp. ústavnú sťažnosť odmietne ako neprípustnú (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012, II. ÚS 173/2021, III. ÚS 22/2025).

27. Napokon sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 315/2021). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Miroslav Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

29. Z okolností tejto veci je zrejmé, že napadnuté dovolacie konanie bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, navyše, právna istota sťažovateľa bola nastolená už právoplatným ukončením jeho trestnej veci, čo je relevantné aj z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti aj z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Dudíť
predseda senátu